

KAPITOLA I

První den

Základní škola na ostrově Kira. Připadalo mi, že jsem strašně daleko od přátel a školy, které jsem před několika týdny opustila. Moje školní uniforma páchla novotou a škrobem. Přiznávám, že když jsem prošla školní branou, malilinko jsem se bála. Vlastně jsem byla příšerně vyděšená! Nikdo rád nezačíná v nové škole. Nebo snad ano? Zajímalo mě, jestli na mě budou děti hodné. Najdu si kamarády? Budu se líbit učitelům?

Paní ředitelka mě odvedla do třídy, představila mě třídní učitelce, paní Maršálové, a odešla.

Děti využily přerušení hodiny a začaly si povídat a smát se. Paní učitelka je utišila pouhým pohledem. Zdála se mi přísná a já doufala, že nebude moc zlá.

Stála jsem před mořem cizích obličejů. Všechny na mě zíraly a slévaly se do jednoho. Chlapci a dívky měli na sobě modrobílé uniformy. Kdybych řekla, že jsem byla nervózní, tak je to slabé slovo. V břiše mi poletovali motýli.

„Pátá třído, ráda bych vám představila Kristýnu Hamiltonovou, která se nedávno přistěhovala z Londýna,“ spustila paní Maršálová. „Tohle je její první den v naší škole a já doufám, že ji pěkně přivítáte.“

Všimla jsem si holky, která seděla vzadu se skupinou dalších holek. Něco jim pošeptala a všechny se začaly hihňat. Cítila jsem, jak rudnu. Zírala jsem na svoje vrzající, zářivě černé školní botky. Bylo mi hrozně, když tam na mě každý tak civěl.

„Prosím, třído, pozdravte svoji novou spolužačku,“ vyzvala je paní učitelka.

„Dobré ráno, Kris-týýý-no!“ zatrylkovali sborově.

„Dobré ráno, pátá třído,“ zamumlala jsem. Netřese se mi náhodou hlas? „Jmenuji se Kristýna, ale všichni mi říkají Týno.“

„Olivie, mohla by sis prosím přisednout ke Kamilovi?“ zeptala se paní učitelka. „A ty,

Kristýno – chtěla jsem říct Týno – se můžeš posadit vedle Meg.“

Jedna z dívek se zvedla a sbalila si učebnice. Netvářila se zrovna šťastně. Vklouzla jsem na její židli a rozhlédla jsem se kolem sebe. Po levici jsem měla holku s modrýma očima a mikádem barvy medu, po pravici zelenookou blondýnu s kadeřavými vlasy a sprškou pih na nose. Medová holka se na mě usmála, tak trochu plaše.

„Ahoj, Týno,“ zašeptala. „Já se jmenuju Meg Smíšková.“

I druhá dívka se ke mně naklonila a obdařila mě oslnivým úsměvem. „A já jsem Kája.“

„Ahoj,“ odpověděla jsem rozpačitě.

„Jestli jste skončily, milé dámy, budeme pokračovat v matematice,“ prohlásila paní učitelka. Znělo to nabručeně, ale já jsem si všimla, že má laskavé oči.

Dopoledne se odvíjelo v důvěrně známém rytmu. Počítali jsme, psali a četli. Já si na kraj sešitu kreslila obrázky květin, psů a srdíček, zatímco spolužáci si poznamenávali, co mají za úkol.

Když zvonek oznámil polední přestávku, spolužáci se rozběhli ke dveřím. Na chodbě vypukl chaos, jak každý pátral v tašce po kšiltovce a svačině. Chvíli mi trvalo, než jsem našla svůj batoh, zapomenutý na háčku v šatně, a vytáhla jsem z něj svoji vlastní kšiltovku a krabici s jídlem. Připojila jsem se k proudu školáků mířících na hřiště.

Venku pobíhaly děti, křičely, hrály si a smály se. Kdybych zavřela oči, připadala bych si jako na hřišti své staré školy v Londýně. Ale místo chladného vzduchu a mlhy na mě dopadají horké sluneční paprsky. I vzduch voní jinak. Po moři a koření. Ale největší rozdíl samozřejmě spočívá v tom, že každý je tu pro mě cizí.

Doma jsem chodila do třídy se stejnou skupinou dětí už od školky, kam jsme nastoupily ve třech letech. Zнала jsem spolužáky z celé školy. Mými nejlepšími kamarádkami byly Miranda, Eva a Lily. Strašně se mi po nich w kalo. Moje stará škola byla nádherná budova z červených cihel, stojící poblíž řeky Temže. Vzadu se rozprostírala zahrada obehnaná zdí, kde jsme si hrály. Oběd se vždycky podával uvnitř, v jídelně s vysokým trámovým stropem a dubovým obložením. Sedávaly

jsme u našeho oblíbeného stolu a povídaly jsme si nad teplým jídlem. Někdy jsme měli těstoviny, jindy kuře se zeleninou. Tyhle dvě školy se nemohly víc lišit.

Zdejší školní budovy jsou oslnivě bílé a přiléhají k nim široké zastíněné verandy. Kolem sloupků se obtáčejí buganvilie se zářivě růžovými květy, které dorůstají až na střechu. A školní hřiště mi připadá obrovské.

Zaváhala jsem, nejistá, co si dál počít. Nevěděla jsem, jestli si mám přisednout k dětem ze třídy, anebo si najít skryté místečko jenom pro sebe. Možná bych se měla poohlédnout po Harrym a Belle a přesvědčit se, že jsou v pořádku.

Vtom jsem zahlédla tuhé kudrny připomínající vývrtku, podle nichž se pozná moje mladší sestra. Proběhla kolem mě s velkým úsměvem na tváři, obklopená skupinou prvňáků. Bella je zjevně úplně v pohodě.

„Ahoj, Bello!“ zavolala jsem za ní. „Viděla jsi někde Harryho?“

Ani se nezastavila. „Hraje fotbal!“ křikla. „Tamhle!“

Ukázala na početné klubko čtvrtáků, kteří si kopali s míčem. Můj brácha je zapáleným fotbalistou. Sledovala jsem, jak vytrvale pronásleduje

míč a hýká smíchy. Jak je vidět, i Harry je tu šťastný.

Vypadalo to, že se moji mladší sourozenci okamžitě skamarádili.

Pak jsem si všimla, že na mě čeká Meg a mává na mě.

„Napadlo mě, že by sis možná ráda sedla k nám,“ zašveholila. „Většina páťáků se schází pod támhletím stromem.“

Na vzdáleném konci hřiště rostl obrovský starý strom s rozložitými větvemi. V jeho stínu seděla skupina školáků.

„Díky.“ Ulevilo se mi. „To by bylo super.“

Vykročily jsme bok po boku.

„To byla tvoje sestřička?“ zeptala se Meg. Připadala mi plachá, ale snažila se ke mně být přátelská. „Jste si podobné.“

Babička Mimi tvrdí, že Harry, Bella a já jsme jako tři hrášky v jednom lusku, což znamená, že vypadáme jeden jako druhý. Máme nezkrotné kudrnaté hnědé vlasy, čokoládově hnědé oči a pleť barvy karamelu.

Přikývla jsem. „Belle je šest. Ráda předstírá, že je dinosaurus. Příšerně řve a dupe. Ještě mám bratra Harryho, kterému je devět a je z nás nejtišší.“

Meg se zasmála popisu naší rodiny. „Taky mám bratra. Honzu. Ale je starší. Chodí do šestky. Kdy jste se přistěhovali?“

Zase jsem ucítla motýly v žaludku. „Před pár týdny. Užívali jsme si prázdnin, zatímco máma všechno organizovala. Než dáme do pořádku náš nový dům, budeme bydlet u dědy a babičky.“

Meg se na mě soucitně podívala. „Stěhování dá jednomu zabrat, vid’? My jsme se na ostrov přistěhovali před několika lety. Chvíli mi trvalo, než jsem si zvykla, ale teď se mi tu líbí.“

„Když jsi sem přijela poprvé, tak se ti tu nelíbilo?“ vyzvídala jsem.

Meg se ušklíbla a zavrtěla hlavou. „Nesnášela jsem to tady! Nejvíc jsem nenáviděla školu, protože jsem do ní nikdy dřív nechodila, ale zvykla jsem si.“

„Vážně jsi nikdy nechodila do školy?“ Nastoupit do nové školy je dost tvrdé. Neumím si představit, jaké to pro Meg muselo být, když do ní přišla vůbec poprvé.

„Moje máma je mořská bioložka, a tak jsme hodně cestovali. Studuje velryby a delfíny v přirozených podmínkách. Když jsme byli mladší, učila nás doma. Ale pak usoudila, že

musíme chodit do normální školy, a přijala místo v záchranné stanici mořských živočichů. Bydlíme na jachtě v přístavu.“

„Nikdy jsem nepoznala člověka, který žije na lodi.“ Všichni moji londýnští přátelé bydleli ve velkých terasových domech, jako byl ten náš. „Nehoupá se moc?“

„Trochu,“ souhlasila vesele Meg. „Ale já jsem zvyklá.“

„Páni! To je super.“ Uvědomila jsem si, že se bydlení na jachtě nemůže tolik lišit od bydlení v karavanu. Hned jsem se cítila o hodně lépe. Třeba si tu najdu kamarádky a bude legrace.

Došly jsme k velkému stromu, pod kterým sedělo v nepravidelném kroužku devět dívek a uzobávaly svačinu z krabic na jídlo. Dvě se posunuly, aby nám udělaly místo.

Meg se posadila mezi ně a já vedle ní. Zase jsem upadala do rozpaků. Každý se na nás díval. Urovnala jsem si sukni.

Meg ukázala na holky, které se kvůli nám přestěhovaly. Jedna z nich byla blondýna, vedle které sedím. Druhá byla Asiatka, která sedí s Meg. Hezčí děvče jsem snad nikdy neviděla. Líbily se mi její rovné černé vlasy, hustá ofina a hnědé oči.

„Tohle jsou Kája a Ceci,“ představila je Meg.

Řekly jsme si ahoj. Rozhlédla jsem se kolem sebe a podívala jsem se na ostatní dívky v kruhu.

„Tohle je Olivie.“ Meg ukázala na holku, která mi musela uvolnit místo. „A Vanda, Eva, Jarmila, Adriana, Táňa a Šárka.“

Zamumlaly něco na pozdrav a zvědavě si mě prohlížely. Jak si mám zapamatovat, kdo je kdo? Vanda má hnědé copy, zelené oči a nos jako knoflík. Šárka vypadá jako sportovkyně. Nebo je to Táňa?

„Fakticky jsi přijela až z Londýna?“ vyzvídala Olivie. Dlouhé černé vlasy měla vyčesané do culíku, který se jí houpal vysoko na temeni. Přátelsky se na mě usmívala. „Musí být úžasné tam bydlet.“

Do hlavy se mi hrnuly vzpomínky na starý domov. „Bylo to bezva. Žili jsme v Chelsea.“

Olivie si natáčela na prst pramen vlasů. „Moje máma je marketingová ředitelka a do Londýna jezdí služebně každý rok. Dva-krát jsem letěla s ní. Londýn patří k mým nejoblíbenějším městům na světě.“

Okamžitě jsem si Olivii oblíbila. Každá holka, která miluje moje rodné město, musí být moje krevní skupina.

Pár minut jsme si povídaly o tom, co na svých výletech dělala – dala si čaj v Harrods, chodila do divadla a nakupovat na Oxford Street.

„Oxford Street je na nákupy ideální,“ přisvědčila jsem. „Můžeš tam strávit celý den, a přesto si neprohlédneš všechno.“

„Máma mi tam koupila opravdu bezva ohoz,“ pochvalovala si Olivie.

„Z Londýna pochází ta nejúžasnější móda,“ vyhrkla nadšeně Ceci. „Taky bych se tam jednou moc ráda podívala.“

„Ceciina máma je módní návrhářka,“ vysvětlila mi Meg. „Proto je blázen do šatů.“

Líbilo se mi povídat si s novými známými o důvěrně známých věcech. Třeba z nás budou kamarádky.

Když jsme dosvačily, holky se běžely protáhnout. Některé šly hrát házenou, jiné fotbal. Poskakovala jsem podél trávníku, kde Olivie, Táňa, Šárka a Vanda předváděly dokonalé hvězdy a stojky. Táňa dokáže udělat šedesát sedm hvězd v řadě!

Zvonek oznámil konec přestávky a my jsme se připojily k ostatním.

„Brrr!“ zaškaredila se Kája. „Teď píšeme písemku z matiky.“

Olivie kráčela vedle mě, ostatní se couraly za námi. „Paní Maršálová nám ráda dává supertěžké testy.“

„Tobě to přece nevadí, Olivie,“ mínila Ceci. „Máš nejlepší známky z celé třídy.“

„A nejenom z matiky,“ upřesnila Meg a otočila se ke mně. „Loni z nás byla Olivie nejlepší.“

Olivie si nepatrně poskočila. „Mě matematika baví.“

„Mě taky,“ přisadila jsem si. Usmály jsme se na sebe. Zdá se, že máme hodně společného. Olivie je přesně ten typ holky, se kterou bych chtěla kamarádit.

